

Sygn.akt I Cz 233/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2013r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Ratkowska (spr.)

Sędziowie: SO Arkadiusz Kuta

SO Krzysztof Nowaczyński

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2013r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko dłużniczce J. S.

o egzekucję świadczeń niepieniężnych

na skutek zażalenia dłużniczki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 27 lutego 2013r., sygn. akt I Co 742/12

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt I Cz 233/13

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością W.jako następca prawny (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością K.złożył wniosek o wszczęcie egzekucji świadczeń niepieniężnych wobec dłużniczki J. S.. W.domagał się aby nałożyć na dłużniczkę grzywnę i zobowiązał ją do zabezpieczenia grożącej mu szkody w wysokości 80 000 zł na okres dwóch lat. Wskazał, że dłużniczka nie przestrzega zakazu utrzymywania kontaktów handlowych, w tym oferowania sprzedaży lub sprzedaży produktów perfumeryjnych na rzecz między innymi (...) Ltd(...). Wielkość grożącej mu szkody uzasadniał wielkością swoich obrotów i zysków jakie osiągał w obrocie ze spółką (...).(...

Dłużniczka J. S.wniosła o oddalenie wniosku. Podała, że kontakty handlowe wierzyciela z firmą (...).(....)ustały na skutek zachowania samego wierzyciela , zaś kontrakty nawiązane przez dłużniczkę z tą firmą nie zawierały w sobie naruszeń zasad nieuczciwej konkurencji. Dłużniczka zaprzeczyła, aby utrzymywała jakiegokolwiek kontakty handlowe z firmą (...); wskazała, że z ta firmą przeprowadziła tylko jedną transakcję w 2010 r.

Sąd Rejonowy w Iławie postanowieniem z dnia 27 lutego 2013r. nałożył na dłużniczkę J. S. grzywnę w kwocie 1 000 zł z zamianą na wypadek jej niezapłacenia na areszt, licząc jeden dzień aresztu za równoważny kwocie 100 zł, zobowiązał dłużniczkę do zabezpieczenia szkody grożącej wierzycielowi poprzez złożenie na rachunek depozytowy Sądu kwoty 20

000 zł na okres jednego roku i oddalił wnioski o zabezpieczenie w pozostałym zakresie, a nadto zasądził od dłużniczki na rzecz wierzyciela kwotę 117 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Orzeczenie oparto na następujących ustaleniach, wnioskach i przepisach prawa:

Sąd Okręgowy w Gdańsku prawomocnym postanowieniem z dnia 14.09.2011 r., sygn. akt (...), zmienionym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12.12.2011 r., sygn. akt (...) udzielił uprawnionej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością zabezpieczenia jej roszczeń opisanych w tym postanowieniu przeciwko J. S. poprzez unormowanie praw i obowiązków stron na czas trwania postępowania – w drodze zakazania obowiązywania na czas trwania postępowania:

- utrzymywania kontaktów handlowych, w tym oferowania sprzedaży lub sprzedaży produktów perfumeryjnych na rzecz następujących podmiotów będących klientami wnioskodawczyni, których dane obowiązana uzyskiwała korzystając z tajemnic wnioskodawczyni:

- (...) [(M) (...). (...). B. (...) - J. P.1 A/20-C B. (...), (...). S.D.E., (...)

(...)(ul. (...)M., (...)

- (...) (...) (...) (...) (...) M.de V.M., 14B, (...)C., (...)

- (...) Ltd & (...) [A.92, (...)U. – J., (...)

- (...) sp. z o.o. (ul. (...), (...) - (...) W., (...)

- (...) [K. S..4, (...)H., (...)

- Al (...) L.L.C. [(...) – A. (...)

- (...) R.B. [M. T., H.20, K., (...)

- (...) (...) [C. (...) P., (...)

które to działanie zagraża lub narusza interes uprawnionej

- nakłaniania osób świadczących na rzecz wnioskodawczyni pracę, na podstawie stosunku pracy lub innego stosunku prawnego do niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych albo innych obowiązków umownych, w szczególności umów zobowiązujących do zachowania tajemnicy w celu przysporzenia korzyści sobie lub osobom trzecim lub szkodenia wnioskodawczyni,

- nakłaniania klientów wnioskodawczyni oraz innych osób, w tym w szczególności osób świadczących na rzecz wnioskodawczyni pracę, na podstawie stosunku pracy lub innego stosunku prawnego, do rozwiązania umowy z wnioskodawczynią albo niewykonania lub nienależytego wykonania umów zawartych z wnioskodawczynią, w celu przysporzenia korzyści sobie lub osobom trzecim, albo szkodenia wnioskodawczyni.

W toku niniejszego postępowania wierzyciel zmienił nazwę i siedzibę spółki z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

Dłużniczka J. S. prowadzi własną działalność gospodarczą pod firmą (...). Równoległe pozostaje ona współnikiem - wraz z mężem F. S. - spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Jednocześnie dłużniczka jest członkiem zarządu tej spółki i pełni jednocześnie funkcję zastępcy prezesa zarządu.

Dłużniczka utrzymywała kontakty handlowe z firmą (...) (...) [A.92, (...)U. – J., (...) poprzez dostarczanie jej produktów perfumeryjnych jeszcze w okresie 2012 r. W ramach tych stosunków handlowych zostały wystawione faktury nr (...) z 31.10.2011 r.; nr (...) z dnia 7.12.2011 r.; nr (...) z dnia 19.03.2012 r.; nr (...) z 19.03.2012 r.; nr (...), nr (...) z

dnia 20.03.2012 r.; nr (...)z dnia 22.03.2012 r.; nr (...)z dnia 28.03.2012 r. W 2012 roku odbyły się w B.targi na których dłużniczka miała stanowisko pod szyldem firmy (...)promującej markę (...) B.; w targach brali również udział dyrektor sprzedaży w firmie (...)świadek J. P., a także mąż dłużniczki F. S.. Na tych targach przebywał również świadek R. J.prowadzący własną działalność gospodarczą. Nie jest on pracownikiem dłużniczki, ani też nie pozostaje z nią w relacjach biznesowych. Na targach bolońskich przebywał również H.T., który pozostaje w dobrych relacjach z R. J.. Obaj znają się z racji wcześniejszych kontaktów handlowych. H.T.w okresie współpracy z firmą (...)reprezentował firmę (...). Rozmowy H.T.z R. J.miały charakter towarzyski. R. J.nie prezentował na tych targach jakichkolwiek produktów w tym produktów dłużniczki. T Rozmowy J. P.z H.T.miały charakter grzecznościowy. H. T.nie pozostaje klientem J. S.. Od czasu jednorazowej transakcji, która miała miejsce w okresie poprzedzającym zapadnięcie postanowienia zabezpieczającego, dłużniczka nie przeprowadza z firmą (...)transakcji handlowych

Wniosek o nałożenie grzywny uznano za zasadny, natomiast wniosek o zabezpieczenie szkody grożącej wierzycielowi jest zasadny w części. Zgodnie z art. 1051 § 1kpc jeżeli dłużnik ma obowiązek zaniechać pewnej czynności lub nie przeszkadzać czynności wierzyciela, sąd, w którego okręgu dłużnik działał wbrew swemu obowiązkowi, na wniosek wierzyciela po wysłuchaniu stron i stwierdzeniu, że dłużnik działał wbrew obowiązkowi, nałoży na niego grzywnę. Tak samo sąd postąpi w razie dalszego wniosku wierzyciela. Zgodnie z art. 1051 § 2 kpc ponadto sąd może na wniosek wierzyciela zobowiązać dłużnika do zabezpieczenia szkody, grożącej wierzycielowi wskutek dalszego działania dłużnika wbrew obowiązkowi; w postanowieniu sąd może wskazać wysokość i czas trwania zabezpieczenia.

W ocenie Sądu dłużniczka naruszyła utrzymywania kontaktów handlowych, w tym oferowania sprzedaży lub sprzedaży produktów perfumeryjnych wynikający z tytułu wykonawczego przedłożonego przez wierzyciela w zakresie obejmującym te kontakty z firmą (...) (...) [A.92, (...)U.– J., (...)Dłużniczka przyznała okoliczność trwania tej współpracy do połowy 2012 r. Niewątpliwie jest to, że taka współpraca handlowa miała miejsce w 2012 r. Świadczą o tym dobitnie odpisy dokumentów wraz tłumaczeniami przedłożonymi przez wierzyciela. Tłumaczenia uczestniczki o tym jakoby te faktury z 2012 r. miały charakter korygujący nie zmieniają w niczym faktu, że obrazują fakt utrzymywania współpracy handlowej, której istnienie zresztą do połowy 2012 r. dłużniczka sama przyznawała. W ocenie Sądu na tym etapie rozstrzygania sprawy o nałożenie grzywny dowody przedstawione przez wierzyciela są wystarczające do nałożenia tej grzywny. Obrona dłużniczki polegająca na wskazywaniu, że aktualnie nie istnieje współpraca z firmą (...)KG i związku z tym odpadła podstawa do nałożenia na nią grzywny nie jest przekonywująca. Należało podzielić stanowisko wierzyciela, że nawet obecnie zasięgnięcie informacji od tej firmy czy aktualnie podmioty te pozostają w stosunkach handlowych nie wpłynie na rozstrzygnięcie sądu; zawsze bowiem moment zamknięcia rozprawy będzie spóźniony wobec takich informacji. Decydujące dla uznania wniosku za zasadny należało wskazać to, iż pomiędzy wydaniem postanowienia o zabezpieczeniu zawierającym określone zakazy zachowania się dłużniczki a rozstrzygnięciem wniosku o nałożenie grzywny dłużniczka zachowywał się niezgodnie z tymi zakazami. Podkreślono, że współpraca handlowa pomiędzy tego typu podmiotami nie ustaje z dnia na dzień; przejawy tej działalności i skutki jej występowania mogą być rozłożone w czasie. Ponadto nie przekonały Sądu w twierdzenia dłużniczki o całkowitym zaprzestaniu współpracy z firmą (...) (...) w połowie 2012 r. Ogólne warunki porozumienia rocznego z k.127-128 wskazują, że jego postanowienia obowiązywały w okresie od 1.01.2012 r. do 31.12.2012 r. przy czym jego wypowiedzenie z zachowaniem trzymiesięcznego terminu wypowiedzenia mogło nastąpić dopiero na trzy miesiące przed końcem okresu obowiązywania tego porozumienia. Co więcej, to porozumienie roczne zawiera klauzulę o automatycznym przedłużeniu jego obowiązywania na kolejny rok o ile nie zostanie wypowiedziane przez którąkolwiek ze stron. Podczas składania zeznań dłużniczka prezentowała dosyć luźną wiedzę na temat wiążących ją ograniczeń wynikających z tytułu wykonawczego jak i też na temat terminów umów jakimi związana była z firmą (...) (...)

W ocenie Sądu dłużniczka nie naruszyła natomiast zakazów wynikających z przedmiotowego tytułu wykonawczego w zakresie utrzymywania kontaktów handlowych, w tym oferowania sprzedaży lub sprzedaży produktów perfumeryjnych na rzecz (...) [M] (...) (...). B. (...) - J. P. (...) Istota zakazu wynikającego wobec niej z tytułu wykonawczego w żadnej mierze nie sprowadza się do zaprzestania działalności w ogóle. Nie można wywodzić z treści tego tytułu aby zakaz obejmował jej uczestnictwo w jakichkolwiek targach np. w B.. Nie można natomiast, w ocenie

Sądu, wywodzić jakiegokolwiek negatywnych skutków dla oceny zachowania dłużniczki w kontekście kontaktów R. J.z H.T.. Świadek R. J.nie pozostaje bowiem w jakichkolwiek relacjach pracowniczych czy biznesowych z dłużniczką.

Zgodnie z art.1052 zdanie pierwsze kpc w wersji ustalonej ustawą z dnia 1.03.1996 r. (Dz.U.1996 Nr 43, poz.189) w jednym postanowieniu sąd może wymierzyć grzywnę nie wyższą niż jeden tysiąc złotych, chyba że trzykrotne wymierzenie grzywny okazało się nieskuteczne. Zgodnie natomiast z art.1053§1 zdanie pierwsze kpc w wersji ustalonej ustawą z dnia 2.07.2004 r. (Dz.U.04 Nr 172, poz.1804) wymierzając grzywnę, sąd orzeknie jednocześnie –na wypadek niezapłacenia –zamianę grzywny na areszt, licząc jeden dzień aresztu od pięciu do stu pięćdziesięciu złotych grzywny.

Mając zatem na względzie powyżej przedstawione okoliczności Sąd na podstawie art.1051§1 kpc w zw. z art.1052 zdanie pierwsze kpc w wersji ustalonej ustawą z dnia 1.03.1996 r. (Dz.U.1996 Nr 43, poz.189) w zw. z art. art.1053§1 zdanie pierwsze kpc w wersji ustalonej ustawą z dnia 2.07.2004 r. (Dz.U.04 Nr 172, poz.1804) nałożył na dłużniczkę grzywnę w kwocie 1000 zł (jeden tysiąc złotych) i orzekł o zamianie tej grzywny – na wypadek jej niezapłacenia – na areszt, licząc jeden dzień aresztu za równoważny w kwocie 100 zł. Można tu dodać, że w niniejszej sprawie nie mają zastosowania przepisy art.1052 kpc i 1053§1 kpc a także art.1051¹ kpc – wszystkie obowiązujące w wersji ustalonej ustawą z dnia 16.09.2011 r. (Dz. U. 11 Nr 233, poz. 1381) jako, że niniejsza sprawa wpłynęła do sądu jeszcze przed datą 3 maja 2012 r., a zatem przed wejściem w życie wzmiankowanych tu przepisów. Zgodnie zaś z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 11 Nr 233, poz. 1381) przepisy niniejszej ustawy stosuje się do postępowań wszczętych po dniu jej wejścia w życie, z zastrzeżeniem ust. 2-7.

Sąd na podstawie art.1051§2 kpc zobowiązał dłużniczkę J. S. do zabezpieczenia szkody grożącej wierzycielowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. poprzez złożenie na rachunek depozytowy Sądu kwoty 20 000 zł na okres do jednego roku. W ocenie Sądu ustalona na tym poziomie kwota jest wystarczająca dla osiągnięcia celu określonego w art.1051§2 kpc. Pamiętać należy, że zabezpieczenie szkody jest dodatkową formą przymusu wobec dłużnika (...), a przy tym dochodzenie roszczeń wierzyciela o naprawienie szkody, o jakiej mowa w art. 1051§2 kpc, jeżeli nie polega ona wyłącznie na poniesieniu zwiększonych kosztów postępowania egzekucyjnego, może nastąpić tylko w drodze powództwa.. W ocenie Sądu ustalenie zabezpieczenia na tym poziomie, jakie domagał się wierzyciel, wiązałoby się ze zbytnią dolegliwością przymusu dla dłużniczki, zwłaszcza w kontekście jej twierdzeń o tym, że u podstaw ustania współpracy wierzyciela z tą firmą legły przyczyny leżące po stronie wierzyciela takie jak brak koncesji. W ocenie Sądu wystarczające jest przy tym określenie terminu zabezpieczenia do jednego roku skoro pomiędzy wpłynięciem wniosku w tej sprawie a rozstrzygnięciem upłynął okres sięgający niemalże roku, a ponadto zakończyło się – co bezsporne- postępowanie rozpoznawcze przed sądem I instancji w sprawie głównej.

Mając zatem na względzie te okoliczności, na podstawie art.1051§2 kpc, orzeczono jak w pkt II postanowienia i oddalono wniosek o zabezpieczenie w zakresie przekraczającym kwotę 20 000 zł jak i też w zakresie żądania zabezpieczenia na okres dłuższy niż sięgający jednego roku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art.98§1 i 3 kpc w zw. z art.13§2 kpc.

Dłużniczka J. S. wniosła zażalenie na to postanowienie zaskarżając je w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie art.316§1 kpc w zw. z art.13§2 kpc poprzez pominięcie stanu faktycznego istniejącego w dacie wyrokowania odnoszącego się do zachowania dłużniczki w świetle istniejącego postanowienia o zabezpieczeniu;
2. naruszenie art.1051 kpc poprzez mylne przyjęcie, iż kontakty dłużniczki z M. Co& Ltd (...) uznać można za utrzymywanie kontaktów handlowych;
3. naruszenie art.233§1 kpc w zw. z art.13§2 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów.

W uzasadnieniu tych zarzutów akcentowano, iż z przedstawionych przez wierzyciela faktur nie wynika, że dłużniczka faktycznie utrzymywała kontakty handlowe po wydaniu postanowienia o zabezpieczeniu, gdyż faktury te dotyczyły

wzajemnych rozliczeń dłużniczki i M. Co& Ltd (...) za poprzednie okresy. Wniosku takiego nie można było również zdaniem skarżącej wyciągnąć z samego faktu trwania umowy pomiędzy wskazanymi podmiotami.

Skarżąca domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia i oddalenia wniosku oraz zasądzenia od wierzyciela na jej rzecz kosztów postępowania za I i II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jako nieuzasadnione nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy uznaje za prawidłowe ustalenia faktyczne leżące u podstaw postanowienia Sądu pierwszej instancji w zaskarżonym zażaleniu zakresie. Ustalenia te znajdują pełne oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, który – wbrew zarzutowi skarżącej – został oceniony bez naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art.233 §1 kpc stosowanym w niniejszym postępowaniu z mocy art.13§2 kpc.

Zwrócić należy również uwagę, że sama subiektywna ocena i odczucia strony skarżącej w odniesieniu do rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd pierwszej instancji nie predestynują jej do negacji zapadłego w sprawie orzeczenia poprzez wskazywanie uchybień natury proceduralnej, w tym niewłaściwej oceny lub pominięcia określonych dowodów, której miałby dopuścić się Sąd Rejonowy. Tym samym skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów; nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2006 r., I ACa 1303/05, LEX nr 214251). Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05). Takie rozumowanie w zażaleniu nie zostało przeprowadzone, stąd uznać należało, iż odnośny zarzut sprowadza się do nieusprawiedliwionej polemiki z prawidłową oceną dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy. Dodać jedynie należy, iż skarżącemu umyka, iż okoliczność utrzymywania przez dłużniczkę kontaktów handlowych z firmą (...)KG. ustalona została nie tylko w oparciu o faktury, których moc dowodową podważa się w zażaleniu, ale także w oparciu o wyjaśnienia i zeznania J. S., których wymowa była jednoznaczna, a tego zażalenie nie zauważa. Nota bene także pełnomocnik dłużniczki na rozprawie w dniu 20 lutego 2013r. stwierdził, iż „nawet jeśli miały miejsce jakieś transakcje to miały one miejsce w 2011r. i najpóźniej w 2012r.” Powyższe przesądza jednoznacznie o bezzasadności zarzutu naruszenia art.1051 kpc.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art.316 §1 kpc w zw. z art.13§2 kpc wskazać należy na jego oczywistą bezzasadność. Obowiązkiem sądu rozpoznającego wniosek w trybie art.1051 kpc jest ustalenie – w oparciu o wskazywane przez wierzyciela okoliczności oraz w drodze obligatoryjnego wysłuchania stron – czy dłużnik p o w y d a n i u tytułu działała wbrew nałożonym obowiązkom. Zaprezentowana przez Sąd Rejonowy wykładnia przepisu art.1051 kpc jest więc prawidłowa.

Z tych przyczyn zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na mocy art.385 kpc w zw. z art.397§2 kpc w zw. z art.13§2 kpc.